

Wie is er nu gek?

Colofon

ISBN: 978 94 6365 559 0

1re druk 2023

© 2023, Gytha de Boer

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Wie is er nu gek?

Gytha de Boer

I

Als de deurbel gaat, kijkt Joyce verrast op, het is tien uur in de ochtend en ze verwacht niemand. Als ze de voordeur opent, ziet ze twee mannen in ambulancekleding voor haar staan.

‘Goedemorgen mevrouw, we zijn hier om u mee te nemen zoals is afgesproken met uw arts.’

Verbaasd laat ze de woorden tot zich doordringen.

‘Arts? Volgens mij bent u bij het verkeerde adres. Er mankeert mij niks, er is niks afgesproken.’

‘Bent u Joyce Banning?’

‘Ja, dat ben ik. Maar ik heb niet om een ambulance gevraagd.’

Joyce besluit de deur dicht te duwen, je hoort tegenwoordig zoveel verhalen over mensen die zich anders voordoen om iemand te beroven. Niet dat er iets bij haar te stelen valt, maar toch.

Voordat de deur in het slot kan vallen, ziet ze een zwarte schoen verschijnen.

‘Sorry mevrouw, maar u gaat echt met ons mee.’

Joyce loopt verschrikt achteruit als de ambulancebroeder de deur verder openduwt.

‘U mag niet binnenkomen. Als u niet vertrekt, bel ik de politie!’

‘Dat is niet nodig, we hebben de politie al meegenomen. Ze staan buiten te wachten mocht u zich gaan verzetten. Maar ik hoop dat we u kunnen overtuigen rustig met ons mee te gaan.’

Zo snel als ze kan loopt ze de woonkamer in. Waar heeft ze dat ding gelaten? Haar ogen schieten door de kamer, de telefoon ligt niet op de tafel. Haar handen worden klam en haar ademhaling versnelt.

‘Ik ga helemaal niet mee. Ik begrijp niet waar jullie het over hebben, waar zou ik naartoe moeten dan?’

Nu ziet ze haar telefoon liggen, naast de televisie op het randje van de kast. Het vrolijke hoesje met smileys lijkt misplaatst in deze situatie. Om erbij te komen moet ze langs de ambulancemedewerkers.

‘Uw arts heeft aangegeven dat u een gevaar bent voor uzelf en anderen, we hebben een rechtelijke machtiging om u te vervoeren zodat u opgenomen kunt worden voor behandeling.’ Ineens is de telefoon vergeten en is haar volledige aandacht bij wat de man net heeft gezegd.

‘Welke arts? Ik begrijp er niks van, een gevaar voor mezelf?’

‘Dokter Van Engelen, uw behandelend arts. Hij heeft dit met u besproken, weet u nog?’

‘Dokter Van Engelen.’

De ambulancebroeder wijst naar het raam. Joyce volgt zijn blik en ziet een man voor haar huis op de stoep staan met zijn rug naar de woning. Alsof hij heeft gehoord dat ze het over hem hebben, draait hij zich om. Zijn kortgeschoren haar, bril en ringbaardje herkent ze direct.

‘Frederik?’

‘Dus u kent hem toch?’

‘Ja, maar hij is niet mijn arts. Ik bedoel, hij is inderdaad psychiater, maar hij is gewoon een vriend. Ik word niet door hem behandeld. Dit moet een vergissing zijn.’ Ze loopt naar het raam. ‘Frederik! Vertel ze dat dit een vergissing is. Wat gebeurt er allemaal?’

De man draait zijn rug weer naar de woning toe en gebaart naar iemand links van hem. Een politieagent komt haar blikveld inlopen. Aan de overkant van de straat ziet ze de burenaachter hun raam staan kijken. Een vrouw die haar hondje uitlaat staat met een telefoon in haar handen te filmen.

‘Nee! Is dit een grap?’ Ze draait zich van het raam af en merkt dat de ambulancemedewerkers dichterbij zijn komen staan, elk aan een kant.

‘De dokter heeft al aangegeven dat u zo zou reageren mevrouw. Het is echt voor uw eigen bestwil om rustig met ons mee te gaan, wij doen alleen maar ons werk.’

‘Ik hoef niet mee, er mankeert mij niks!’

Langzaam begint de situatie door te dringen. Deze mannen zijn écht van plan haar mee te nemen. ‘Laat me mijn broer bellen, hij kan bevestigen dat ik niet onder behandeling sta en dat ik geen gevaar ben.’

‘Dokter Van Engelen heeft ons de papieren laten zien, uw familie gaat akkoord met de opname. We moeten nu echt gaan.’

De man die het dichtst bij haar staat, pakt haar bovenarm vast en begint lichte druk uit te oefenen zodat ze wel met hem mee moet lopen. Met een kreet draait ze zich los uit zijn greep en doet een stap naar achteren. Veel verder kan ze niet, ze voelt de vensterbank achter zich. Twee politieagenten lopen binnen, een man en een vrouw. In haar wanhoop richt ze zich tot de vrouw, er moet toch iemand aan haar kant staan?

‘Help me.’

De agente kijkt haar strak aan, ze ziet geen sprankje medeleven in haar ogen.

‘Mevrouw Banning, het is echt beter voor u om rustig met ons mee te gaan. De rechter heeft al besloten dat u opgenomen moet worden, er is geen keus. U mag nog wat spulletjes meenemen, als u rustig meegaat geven wij u de gelegenheid om dit bij elkaar te zoeken.’

‘Ik... Nee, ik ga niet mee. Dit kunnen jullie niet zomaar doen.’

De ambulancebroeders maken ruimte voor de agenten. Deze lopen vastberaden naar haar toe en grijpen elk een arm. Joyce verzet zich met al haar kracht.

‘Ze leek zo onschuldig,’ hoort ze een van de mannen zeggen. ‘Ja, maar goed dat de arts ons gewaarschuwd heeft dat ze fel zou kunnen reageren.’

In haar wanhoop grijpt ze alles vast waar ze maar bij kan. Hierop draaien de agenten haar armen achter op haar rug. Joyce haakt haar voet aan de poot van de tafel. Eerst hebben de agenten dit niet in de gaten en de tafel wordt met een ruk meegesleurd, een theeglas valt om. De inhoud loopt over de tafel, het glas rolt door en valt aan diggelen op de vloer. Haar voet wordt losgemaakt en ze wordt schreeuwend naar buiten gedragen. Op de stoep bij de voordeur staat een brancard. Ze wordt op haar buik op de brancard gelegd en haar handen worden op de rug geboeid. De ambulancemedewerkers leggen een deken over haar heen en beginnen de gordels vast te maken.

‘Wil je nog iets rustgevends geven?’

‘Nee, alleen als het echt nodig is. Ze kan zo geen kant meer op.’

Tranen van verontwaardiging en onmacht stromen over haar wangen. Wanhopig probeert ze haar handen los te krijgen, maar het enige wat ze bereikt zijn pijnlijke polsen door de stalen boeien. Als een cocon wordt ze ingesnoerd. De vrouw die aan het filmen is komt dichterbij staan. Joyce kijkt haar aan en smeekt om hulp. De agente ziet de vrouw en blokkeert het zicht.

‘Mevrouw, wilt u doorlopen alstublieft.’

De brancard wordt de ambulance ingeschoven. Joyce ligt met haar gezicht naar rechts gedraaid en heeft zicht op de stoel naast haar. Daar zit een van de ambulancebroeders, een agent stapt ook in en gaat buiten haar zicht zitten.

‘Wat heb ik gedaan dan, dat ik op deze manier behandeld word? Dit kunnen jullie niet maken.’ Aan haar stem is te ho-

ren dat ze zich verslagen voelt, de man kijkt haar medelevend aan.

‘Voor zover ik weet, weigert u uw medicatie in te nemen. Er bestaat gevaar dat u zichzelf iets aandoet.’

‘Nee, dat is niet waar. Ik gebruik geen medicatie en ik zou mezelf nooit iets aandoen. Ik stond gisteren nog voor de klas verdorie, u moet me geloven.’

‘Ik begrijp dat u het anders ziet mevrouw Banning, maar geloof me, we willen allemaal het beste voor u.’

‘Laat me dan ten minste die machtiging zien waar u het over had.’

Aan zijn gezicht te zien heeft hij genoeg van dit gesprek, hij rolt nog net niet met zijn ogen.

‘Die is digitaal. Die klopt, anders mogen wij u niet vervoeren.’ In zijn stem hoort ze de frustratie over de nutteloosheid van dit gesprek. ‘Er staat ook in dat dit niet de eerste opname voor u is.’

Het is alsof haar hele lichaam bevriest. Het is meer dan twaalf jaar geleden, maar hij heeft gelijk.

Joyce beseft dat het geen zin heeft om te proberen deze mensen te overtuigen.

Ze draait haar hoofd naar links, wat enige moeite kost aangezien haar handen nog steeds geboeid zijn op haar rug, en sluit haar ogen. Een enkele traan loopt langs haar neus en valt op het laken van de brancard.

Hoe heeft dit in godsnaam kunnen gebeuren? Is dit een zieke grap of bewuste opzet van Frederik? Hij is psychiater, maar ze kan zich niet voorstellen dat hij een rechter zover kan krijgen om iemand gedwongen op te laten nemen die psychisch niks mankeert. En toch ligt ze hier nu door zijn toedoen. Maar waarom? Wat bereikt hij hiermee?

Ze kent Frederik nu sinds een jaar, haar gedachten gaan terug naar hun ontmoeting. Misschien komt ze erachter wat zijn bedoeling met dit alles is.

De eerste keer dat ze hem zag was tijdens een tuinfeest bij haar broer. Haar broer vierde zijn veertigste verjaardag en had familie en vrienden uitgenodigd. Joyce heeft geen hechte band met hem, ze schelen tien jaar en delen ook niet dezelfde vader. Maar zijn veertigste verjaardag kon ze niet overslaan.

Frederik werd aan haar voorgesteld als goede vriend van de familie. Hij probeerde een gesprek met haar aan te gaan, maar Joyce was meer geïnteresseerd in wat haar nichtje van zes achter in de tuin uitspookte met de chocoladebruine labrador van het gezin. De hond keek uitermate ongelukkig terwijl het meisje hem van een grote roze strik voorzag.

Een dikke week later staat diezelfde Frederik ineens bij de ingang van de school waar ze werkt. Het is de gewoonte dat de leerkracht mee naar buiten loopt aan het einde van de schooldag om te zien of alle kinderen veilig naar huis gaan.

Ze ziet Frederik tegen het hek geleund staan en herkent hem meteen. Zijn korte haar en het ronde brilletje op zijn neus zijn voor haar directe herkenningspunten. Ze loopt naar hem toe.

‘Frederik toch? Ik heb jou hier niet vaker gezien. Je hebt hier toch geen kinderen op school?’

‘Oh, hallo. Ik ben je naam even kwijt. Vorige week heb ik je bij Kevins feestje gezien.’

‘Ja, dat klopt. Mijn naam is Joyce.’ Zoekend kijkt ze om zich heen naar aanknopingspunten waarom hij hier zou kunnen staan. ‘Wacht je op iemand?’

‘Mijn neefje. Hij zit hier op school. Mijn zus en zwager zijn even niet in de gelegenheid om hem op te halen, dus hebben ze mij gevraagd.’

‘Je neefje? Zit hij bij mij in de klas?’ Ze kan niet verklaren waarom, maar ze voelt enige achterdocht. Niemand van de kinderen in de klas heeft het over een oom gehad. Ze kent alle kinderen goed en weet precies wie er ’s middags de kinderen komt ophalen. Daar is ze altijd trots op geweest, ze is een van de weinige leerkrachten die hier altijd een goed overzicht van heeft. Ze neemt ’s ochtends standaard de tijd om te vragen door wie de kinderen die middag weer opgehaald worden zodat er geen onverwachte verrassingen komen.

Het is een keer gebeurd in een andere klas dat een ongeruste moeder kwam vragen waar haar dochter was. De leerkracht die toen verantwoordelijk was had de dochter meegegeven aan een vrouw die beweerde de tante te zijn van het kind en dat er een familiesituatie gaande was waardoor het meisje eerder van school werd gehaald. Achteraf was dit de nieuwe vriendin van de ex-man die vond dat hij meer tijd met zijn dochter moest doorbrengen.

‘Ik weet niet in welke klas hij zit, ik weet alleen dat hij op dit tijdstip uit komt.’

Dit helpt niet om Joyce haar achterdocht weg te halen. Kevin had gezegd dat Frederik een psychiater was. Van een psychiater verwacht je geen gekke dingen zoals het ontvoeren van een kind, maar je weet maar nooit.

‘Wat is de naam van je neefje?’ Joyce verplaatst zich zodat ze recht voor hem staat en zijn uitzicht op het plein belemmert. Frederik kijkt haar eerst geërgerd aan, wat snel verandert in verbazing.

‘Vertrouw je me niet? Denk je dat ik hier ben om een kind

te ontvoeren?’ Zijn mondhoeken trekken omhoog. ‘Ben je altijd zo achterdochtig?’

‘Alleen als er mensen onverwacht opduiken om een kind mee te nemen.’ Ze blijft staan waar ze staat en slaat haar armen over elkaar. Nu lijkt Frederik het minder amusant te vinden, hij gaat wat rechter staan. Twee priemende ogen kijken haar aan.

‘Luister eens,’ hij kan zijn zin niet afmaken. Achter Joyce komt een roodharig jongetje, enthousiast zwaaiend, aanlopen.

‘Oom Fred, oom Fred, wat doe jij hier?’

Joyce kijkt achterom en ziet Björn aankomen. De jongen heeft een grote glimlach op zijn gezicht. Eén arm in de mouw van zijn jas, de andere bungelt achter hem aan en wappert in de wind. Zijn schooltas sleept half over de grond terwijl hij langs haar heen rent en voor Frederik blijft stilstaan.

‘Hé grote jongen, daar was je dan. Ik kom je ophalen, je gaat vandaag even met mij mee.’ Hij richt zijn blik op Joyce, ‘tenminste, als het van je juf mag.’

Verbaasd kijkt Björn haar aan.

‘Waarom zou het niet mogen van juf?’ Maar voordat iemand daar ook maar antwoord op kan geven ratelt hij alweer verder. ‘Waarom ben jij hier? Waar is mama? Ben je in de mooie rode auto? Mag ik voorin zitten?’

Frederik zakt door zijn knieën om op gelijke hoogte te komen. ‘Dat zijn veel vragen in één keer. Zullen we maar met de eerste twee beginnen? Ik ben hier omdat jouw mama en papa in het ziekenhuis zijn. En ja, ik ben in de rode auto en ja jij mag voorin zitten.’

Even is het jongetje stil. Enthousiasme om voorin te mogen zitten en de vraag waarom zijn mama en papa in het ziekenhuis zijn, voeren een korte strijd in zijn kleine hoofd. Ineens

begint hij te glunderen, zijn tas glipt uit zijn hand terwijl hij druk op en neer begint te springen.

‘Komt mijn zusje uit de buik van mama? Zijn ze daarom in het ziekenhuis? Mag ik mijn zusje zien?’

Bij Joyce valt het kwartje. Daarom komt hij Björn onaangekondigd ophalen. Ze wist wel dat hij er een zusje bij zou krijgen, daar kon het jongetje niet over ophouden. Nu was het dan eindelijk zover. Een beetje beschaamd over haar achterdocht kijkt ze Frederik aan. Maar hij is een en al aandacht voor het roodharige joch dat voor hem aan het rondspringen is.

‘Haha, rustig aan knul. Je zusje komt eraan, maar dat duurt nog even. Wij gaan samen naar jullie huis om de boel vast te versieren, wat zeg je daarvan?’

Hij is nog niet eens uitgesproken of Björn rent naar de rode cabrio die bij de stoep geparkeerd staat. Frederik staat op en kijkt haar met een onderzoekende blik aan. Het geeft haar een ongemakkelijk gevoel. Alsof ze een psychiatrisch patiënt is waarvan hij nog niet weet wat hij ermee aan moet.

‘Het was interessant je weer te ontmoeten Joyce.’

‘Mijn excuses, ik zat verkeerd.’

Hij blijft haar strak aankijken over de ronde brillenglazen heen waardoor ze geneigd is haar blik naar beneden af te wenden. Ze weerstaat de impuls en blijft hem aankijken, ze weigert haar blik neer te slaan. Als hij meteen had gezegd dat Björns zusje op komst was, had ze direct geweten waarom hij bij het schoolplein stond.

‘Het is je vergeven, het is alleen maar goed dat je zo voor de kinderen opkomt. Niemand zal een kind van jouw klas zomaar mee kunnen nemen.’ Hij geeft een knipoog, draait zich om en loopt naar zijn ongeduldig wachtende neefje.

Hij mompelt nog iets als, ‘zeker interessant’, maar hij is al te ver weg om hem goed te verstaan.

Er wordt aan haar mouw getrokken, ze kijkt naast haar. 'Ah, Bernadette. Laat me raden, je bent je tas vergeten.' Het meisje knikt verwoed waarbij haar paardenstaart heen en weer zwiept. 'Kom, dan gaan we naar binnen om hem te pakken.' Joyce werpt nog een blik achterom en ziet de rode cabrio om de hoek van de straat verdwijnen.

Het incident is ze alweer vergeten als ze hem een maand later weer tegenkomt. Ze zit bij de Starbucks een kop koffie te drinken als hij opeens tegenover haar gaat zitten.

'Joyce de achterdochtige juf.' Hij geeft haar een knipoog.

'Frederik.' Even aarzelt ze hoe ze hem moet begroeten. 'Nog gefeliciteerd met je nieuwe nichtje.'

'Dank je, Björn is helemaal hoteldebotel. Ik ben benieuwd hoelang dat gaat duren.'

'Ja, in de klas laat hij duidelijk merken dat hij nu een grote broer is.'

Er valt een korte stilte.

'Zeg, nogmaals sorry voor mijn achterdocht die dag. Ik weet altijd precies wie de kinderen uit school haalt en ik had jou daar echt niet verwacht.'

'Nee joh, zoals ik al zei; dat is alleen maar goed.'

Voordat Joyce het weet zijn ze diep in gesprek. Ze blijken veel raakvlakken te hebben. Op een gegeven moment kijkt Joyce op haar horloge en ziet dat ze al meer dan een uur zitten te praten.

'Ik moet weer verder, het was gezellig even met je te praten.'

'Insgelijks. Zullen we dit anders volgende week nog een keer doen. Het is wel verfrissend om eens met iemand anders te praten dan mijn patiënten en collega's. Niet dat die veel van elkaar verschillen,' zegt hij met een knipoog. 'Ik heb niet veel contacten buiten mijn werk om.'

Joyce verschiet van kleur.

‘Ehm, ik weet niet. Dat hangt ervan af wat je verwachtingen zijn.’

Ze kijkt hem aan om te peilen hoe de boodschap aankomt. Frederik leunt abrupt achterover in zijn stoel en steekt beide handen omhoog.

‘Ik verwacht niks anders dan gewoon een gezellig praatje als vrienden. Geloof me, ik ben op dit moment helemaal niet op zoek naar een relatie. Ik ben nogal een workaholic.’ Zijn onschuldige blik overtuigt haar.

‘Gelukkig, als vrienden lijkt het me erg leuk dit volgende week te herhalen. Ik ga ervan uit dat mijn broer je heeft verteld dat ik twee jaar geleden mijn man, Erik, ben kwijtgeraakt. Ik ben absoluut niet zoekende.’ Daarbij was hij haar type niet en voor zover ze kon inschatten meer dan tien jaar ouder.

‘Goed, dat is dan duidelijk. Volgende week zelfde tijd, zelfde plaats? Als vrienden.’

Op dat moment leek het voor beiden een goede manier om buiten hun werkleven ook een vriendschap op te bouwen met iemand die zich niet in dezelfde kringen bewoog. Een jaar lang drinken ze bijna wekelijks koffie bij de Starbucks. Achteraf gezien gingen de gesprekken meer over haar leven dan het zijne, wat hij over zichzelf vertelde had meestal met zijn werk te maken.

Nu Joyce geboeid in een ambulance ligt, gaat ze twijfelen of het allemaal wel zo onschuldig was.

3

Weer terug in het heden realiseert ze zich dat ze al vrij lang onderweg zijn. Als ze haar naar een psychiatrische instelling brengen, hadden ze er al moeten zijn. Voor zover zij weet, zitten alle instellingen binnen de stadsgrenzen.

De stalen handboeien schuren pijnlijk tegen haar polsen. Er zit een zeurende pijn in haar nek doordat haar hoofd scherp naar links gedraaid is terwijl ze op de buik ligt, verre van comfortabel.

‘Zou iemand me kunnen vertellen waar we naartoe gaan?’ Zodra ze dit zegt, beginnen er allerlei doemscenario’s door haar hoofd te spelen. Wat als deze mensen allemaal in een complot zitten en ze ontvoerd wordt? Of misschien is ze inderdaad niet goed bij haar hoofd, er zijn genoeg verhalen over psychiatrische patiënten die zelf menen dat ze niks mankeren. De ambulancemedewerker onderbreekt haar gedachten.

‘Zoals we al hebben gezegd wordt u opgenomen voor behandeling. U hebt het geluk dat dokter Van Engelen een plekje heeft in zijn privékliniek.’

Privékliniek? Daar heeft ze Frederik nooit over gehoord. Terwijl ze best veel over zijn werk hebben gesproken.

‘Waar staat die privékliniek dan? Hoe ver is het nog?’

‘De kliniek staat op een landgoed buiten de stad. Het is niet zo groot geloof ik, er is plaats voor een beperkt aantal patiënten. We zijn er bijna, het is nog een paar minuten rijden.’

Frederik heeft haar verteld dat zijn familie een landgoed bezit. Vijftien kilometer buiten de stad, als ze het zich goed herinnert. Hij omschreef het als afgelegen, midden in de landerijen en aan de rand van een bos. Privé-eigendom van de familie Van Engelen. Ze had toen de indruk dat hij er niet

vaak komt, toen ze erop doorvroeg wuifde hij het onderwerp weg.

Waarom zou hij haar niet verteld hebben dat het zijn eigen kliniek is? Wat zit hier achter?

Uit zijn gesprekken weet ze dat hij gespecialiseerd is in mensen met waandenkbeelden. Hij heeft nooit met haar over zijn patiënten gesproken, maar wel bepaalde situaties omschreven. Het was intrigerend om te horen hoe een brein je voor de gek kan houden door je dingen te laten denken die helemaal los staan van de realiteit.

‘En jullie denken nu dat ik psychisch niet in orde ben? De greep op de realiteit verloren? Kom ik zo op jullie over?’

Een scherpe pijn schiet door haar nek als ze haar hoofd naar rechts draait zodat ze de ambulancemedewerker aan kan kijken.

‘Mevrouw, het is niet aan ons om te oordelen. Ik ken u niet goed genoeg. Maar uw behandelend arts heeft met uw familie afgesproken dat een opname voor nu de beste optie is. Dat kan niet zomaar besloten worden, daar zitten heel wat regels aan vast.’

Ze ziet geen enkele emotie in zijn gezicht. Het dringt tot haar door dat hij inderdaad alleen maar de opdracht heeft om haar naar de kliniek te brengen. Hij weet helemaal niet wat de situatie is en wat haar al dan niet zou moeten mankeren.

Ze merkt dat de weg waar ze overheen rijden oneffen wordt. Dit is geen asfalt waar ze overheen rijden. Ze zullen er nu bijna zijn. Joyce voelt zich angstig om wat komen gaat, waar komt ze terecht? Haar lichaam schreeuwt om meer bewegingsvrijheid. Ze gaat ervan uit dat ze straks met de brancard uit de ambulance gehaald wordt.

Zouden ze haar zelf laten afstappen als ze doet alsof ze meewerkt? Wie weet mogen de handboeien dan ook af. Dan is

het een kwestie van het juiste moment kiezen en het op een lopen zetten. Als er inderdaad bos in de buurt is kan ze daar misschien in verdwijnen.

Ze minderen vaart en ze hoort het knerpemde geluid van banden die over een grindpad rijden. Langzaam komt de ambulance tot stilstand.

‘Goed, we zijn er mevrouw Banning. We halen u zo uit de ambulance, kunnen we afspreken dat u mee gaat werken?’

‘Volgens mij heb ik weinig keus.’ Ze hoopt dat ze gelaten genoeg overkomt. Zodra de man haar aankijkt, probeert ze de volgende stap.

‘De boeien zitten erg strak, mogen ze af?’

‘Dat doen we straks, eerst maar eens uit de ambulance.’

De deuren achter haar gaan open, een frisse bries komt naar binnen. Ze hoort meerdere voetstappen door het grind lopen. De ambulancebroeders mompelen iets tegen elkaar. De brancard schuift achteruit naar buiten. Eerst ziet ze alleen maar de deur van de ambulance, maar als de brancard een stukje achteruitgereden wordt, ziet ze een enorm huis voor zich. Een witte gevel, grote ramen met groene luiken. Een rode stenen trap leidt naar de voordeur die bestaat uit twee massief houten deuren. Ze is zo onder de indruk van het huis dat ze haar plan om te ontsnappen even vergeet.

Aan weerszijden van het huis staat een hoog ijzeren hek dat aan elke kant tussen de bomen verdwijnt. Die kant kan ze dus niet op. Omdat ze nog steeds op de buik ligt, kan ze niet goed om zich heen kijken.

‘Mag ik alsjeblieft van deze brancard af?’

Er klinken weer voetstappen in het grind.

‘Eigenlijk lijkt het me beter dat ze met de brancard naar binnen gaat’, klinkt een bekende stem. Joyce kan zich nog net

inhouden voordat ze haar eigen glazen ingooit door Frederik eens flink de waarheid te zeggen.

‘Met dit grind en die trap is dat een onmogelijke opgave dokter. Mijn voorstel is om haar hier te laten afstappen en dan kan ze eventueel nog geboeid naar binnen gebracht worden mocht u dat nodig vinden. Eerlijk gezegd is ze de hele rit kalm gebleven en heeft ze me net toegezegd mee te werken.’ Frederik komt haar blikveld binnenlopen en ze ziet aan zijn gezicht dat hij de mening van de ambulancemedewerker niet op prijs stelt.

‘Aangezien dit mijn patiënt is en jullie haar hier in mijn opdracht hebben gebracht, bepaal ik liever zelf hoe ze naar binnen gaat. Je hebt zo te zien niet veel inzicht in dit soort patiënten.’

Hij draait zich een halve slag om en kijkt Joyce recht in de ogen. ‘De boeien blijven om en de politie begeleidt haar naar binnen.’ De kille grijze ogen die haar vanachter de ronde brillenglazen aankijken, zorgen ervoor dat ze helemaal koud wordt vanbinnen. Kippenvel vormt zich op haar huid, dit is niet de Frederik die ze kent.

Zwijgend worden de gordels losgemaakt en de mannen van de ambulance helpen haar op de rand van de brancard. De wereld om haar heen begint te draaien. Ze voelt zichzelf naar links overhellen. Te laat beseft ze dat haar handen nog vastzitten op haar rug, ze kan zichzelf niet opvangen.

Een hand op haar schouder voorkomt dat ze daadwerkelijk terugvalt.

‘Even blijven zitten voordat je overeind komt. Je hebt zolang op je buik gelegen dat je een beetje duizelig kunt zijn.’

De ambulancemedewerker kijkt haar vriendelijk aan. Misschien dat die uitval van Frederik hem wat milder gestemd heeft tegenover haar.

Voorzichtig kijkt ze om zich heen, de situatie inschattend. De oprit met grind loopt in een cirkel voor het huis langs. Links

en rechts naast de oprit ziet ze keurig strakke grasveldjes die begrensd worden door dichte struiken. Achter zich ziet ze een ijzeren poort waar ze doorheen gereden zijn. Vlak achter de poort een brede gracht met een brug eroverheen die naar de onverharde weg leidt. Ook hier aan weerszijden van de poort een hoog ijzeren hek dat zich uitstrekt tot in de boomgrens van een bos.

Oh mijn god, ontsnappen kan al niet meer. Al zou ze het op een lopen zetten met haar handen geboeid op de rug, dan nog kan ze nergens naar toe. Ze laat haar hoofd verslagen zakken. Terwijl ze zo zit, komt er ineens een vechtlust in haar naar boven. Niet geschoten is altijd mis toch? Wie weet is er ergens in het bos een mogelijkheid om over het hek te komen. Ze zou het zichzelf nooit vergeven als ze nu niet zou proberen te ontsnappen. Vanuit haar ooghoeken ziet ze de twee agenten met Frederik praten. Aan de gebaren te zien hebben ze het waarschijnlijk over haar en waar ze precies naartoe moet in het huis. De hand op haar schouder is weer weg en de beide mannen staan afwachtend naar de politie en Frederik te staren.

Ze laat zich van de brancard afglijden en zodra haar voeten het grind raken zet ze het op een lopen. Met haar handen op de rug geboeid is het moeilijk evenwicht bewaren. Half struikelend, half rennend zet ze koers richting de struiken links van haar. Achter zich hoort ze iemand roepen. Meerdere voetstappen zetten de achtervolging in. Op het gras gaat het makkelijker, ze kan meer snelheid maken. Maar dat geldt ook voor haar achtervolgers. Ze is nog een paar meter van de struiken af als ze hard in de rug geduwd wordt waardoor ze haar evenwicht verliest en met een smak voorover op de grond belandt. Ze probeert zich direct op haar rug te draaien om zo haar achtervolger van zich af te kunnen schoppen. Als ze half op haar zij gedraaid is, wordt ze ruw terug op haar